

De sneeuw en vooral de ijzel hebben in de maand februari in verschillende bossen aanwijsbare schade aangericht aan de houtopstand. Wie niet met eigen ogen de afgescheurde takken heeft gezien, kan zich moeilijk voorstellen, dat deze schade is veroorzaakt door het gewicht van een simpel laagje ijzel.

Het was opvallend dat er weinig kleine takjes afbraken. Ieder beijzeld takje apart 'hield' het wel, maar de som van de gewichten van de afzonderlijke takjes plus ijzel was te veel voor het geheel, in dit geval de grote tak of de boomkruin.

Vooral het naaldhout heeft veel geleden. Door de aanwezigheid van de naalden vond de ijzel een groot oppervlak per tak. Bovendien rustte het gewicht voor het grootste deel op de uiteinden van de takken. Het gevolg was dan ook, dat de takken diep doorbogen en in veel gevallen afscheurden. Zo'n vallende tak sleurde vaak andere mee, die de schok en het extra gewicht van het vallende exemplaar niet konden weerstaan. De lange

scheurvlakken tonen aan dat de takken niet zo maar afknaptten, maar dat ze zich zo lang mogelijk taai bleven verzetten.

Ook sommige beuken hebben het moeten ontgelden. Dit is wel te begrijpen, omdat een beuketak sterk vertakt is in zijtakken en takjes. Het op al dit hout rustende gewicht van de ijzel was voldoende om vaak dikke takken te laten bezwijken, ook hier soms in kettingreactie.

Bij de berken tenslotte is de schade wel het meest spectaculair, omdat de sterk vertakte kroon meestal in zijn geheel afbrak en er een kale stam overbleef. In sommige berkenranden in de Kaapse Bossen is bijna geen boom onbeschadigd gebleven.

Toch zullen behalve de sneeuw en de ijzel ook wel andere factoren hebben meegewerkt om de schade te vergroten. Zo is bij afgebroken beuketakken soms te zien, dat die takken al verzwakt waren door inrotten. Blijft echter de vraag, of de vele verwondingen van de stammen geen oorzaak zullen worden van blijvende schade.

